

ваше съ пленен ходъ, той все по-нетърпеливо гледаше напредъ, като постоянно се качваше на кувертата.

Най-напредъ се появи въ морето дълъгъ островъ, по-право — скала, наподобяваща огромно чудовище, което, струва ти се, ето — ще заплува. Отдѣсно високиятъ брѣгъ се подигаше нагоре съ долини и съ издадини, които съ леко вълнуващи се линии и пречупвания отиваха далече, ту слизайки надолу, ту изкачвайки се на височината съ най-чудновати очертания. Отлѣво брѣгътъ бѣше малко по-низъкъ, но сжщо така живописенъ и изглеждаше, като че ли две прекрасни ржце на земята, въ зелени копринени ржкави и китни буфи, сж разкрили обятия и викатъ пжтниците. Чарвени, кестеняви и бѣлезникави украшения отъ скали и планини смѣсваха съ зеления цвѣтъ всички тонове, като започнете отъ най-черния и свършите съ наивно свѣтлия и чистъ тонъ на златистата пролѣтна трева, по която като че ли никога не е стѣпвалъ човѣшки кракъ. Вълнуващитъ се линии на хълмоветъ разкриваха чудесата на природата.

Грамадни кипариси тъмнѣха, като че ли изсечени отъ скали стройни обелиски, а около тѣхъ се кждрѣше зеленина и изпъстряваха съ цвѣтоветъ си дърветата, които преживѣваха своята най-хубава възраст. Тѣхниятъ аромат не уполяваше, а само галеше съ топли, бѣгащи съ вѣтра вълни. Тука цвѣтѣше вече пълна пролѣтъ, пѣкъ и невъзможно бѣше да си представишъ, че тука би могло нѣкога да бжде нѣкое друго време на годината.

Диви патици низко летѣха надъ водата, като се отражаваха въ нея, както хвъркаха. Бѣли чайки, като пухъ отъ памукъ, се спущаха до вълнитъ и леко се докосваха о тѣхъ. Огроменъ, тежъкъ каикъ съ безсилно отпуснати корабни платна, като че ли бѣше замрѣлъ на водата. Ято отъ черни бекаси, съ бѣло подъ крилетѣ, се понесоха съ весели пискания единъ следъ други; делфини изгърбваха на повърхността на водата тлѣсти, блѣстящи гърбове, като камъни на подводна мелница.

Насреща идѣше голѣмъ тежъкъ каикъ, на който гребѣха петнадесетина турци, всички съ червени фесове и въ пѣстри облекла. Съ пѣсни, които приличаха въ едно и сжщо време и на стенание и на молитва, тѣ ту изведнажъ се издигаха, ту се отпускаха на седалищата, отхвърляйки далече веслата и потапяйки ги отново въ неподвижната вода.

Отъ близкитъ до Босфора селца се донасяше сдържанъ шумъ отъ човѣшки гласове, лай отъ кучета и истерически ревъ на магаре. Цѣлото това селце, залепило се за самата вода, съ своитъ леки бѣли кжщици и грациозна джамия, чиито остъръ върхъ бѣше запаленъ при залеза, като свѣтильникъ, и цѣлата джамия, приличаха на огромна бѣла восъчна свѣщъ, поставена при входа на олтаръ.